

Vy na to: To je ale hezký! Říct to jen tak, mezi řádky a cítit, že to tam je!

A víte co?

Není to hezký! Ani trochu to není hezký!

Protože když máte jen tu jedinou větu s tunou nevyřčených slov a jste tichá voda, která ještě nic moc nepomlela, fakt nevíte, čeho se chytnout a jestli si jen nekecáte do kapsy.

Ne, nebyla jsem poslední panna široko daleko. Jenže s Matyášem jsem si připadala, jako by mi bylo zase těch pitomejch patnáct.

„Já tebe taky.“ Můj hlas nebyl zdaleka tak klidný. Byla z něj cítit nejistota a toužebný přání. Prohlédl mě jak zkušený detektor lži. Až na to, že v nás nebylo ani zrnko nepravdy. Tiskl mně k sobě tak pevně, že by se sotva mělo kam vejít. Ani jízdenku byste mezi náma neprostrčili. Natož třeba kondom, který by se asi celkem příhodně nabízel.

Nic kromě nás neexistovalo. Ne teď. A teď bylo vždy to jediný, co jsme měli.

„Ještě počkáme na pár přátel, musím s nima něco vyřídit. Ale bude to jen chvilka a pak se ti budu plně věnovat, ano? Vám,“ opravil se rychle a trhaně pohlédl k mému doprovodu.

„Jasně, hvězdo,“ usmála jsem se. Neklid ustupoval a na jeho místo se mi vlévalo do žil něco teplého a hřejivého, co zcela výjimečně nebyl alkohol.

Všechno bylo naprosto v pořádku.

Prozatím.

„Počkej, opatrně, pojď raději tudy.“ Uchopil mě za předloktí a navedl na druhou půlku cesty, o který se domníval, že nebude tolik připomínat ementál.

Nevím, na co jsem myslela, když jsem si zrovna dnes brala vysoký podpatky.

Kolem hvězdárny nebyla vůbec žádná světla. Pochopitelně, aby divy vesmíru byly líp vidět.

Nu, byl div, že jsem se uprostřed ledna na zledovatělý děravý cestě nepřizabila.

„Díky, no, jak se vlastně máš?“ pokusila jsem se znít nenuceně a ze všech sil se soustředila, abych neslítla rovnou na zadek. To by zcela narušilo mou snahu o neprůstřelnou pověst nonšalantně elegantní mladé dámy, kterou jsem si tak pracně vybudovala.

„Dynamicky! Dobře, ale dynamicky. Těším se, že si dáme večeri. Vlastně to bude dnes moje první jídlo. Předtím jsem měl jen okurek, co jsem do sebe nacpal někde v těch pěti minutách, kdy jsem přebíhal z Dětský nemocnice do Divadla,“ zasmál se unaveně.

„Co jsi dělal v Dětský nemocnici?“ podivil se Ondra, který šel s Terezou před náma. Matyášovi kamarádi, na něž jsme předtím čekali, uzavírali výpravu.

„Klauniádu. Kromě úvazku v Divadle dělám i zdravotního klauna,“ vysvětlil mu klidně.

„Páni, to musí být náročný. Baví tě to?“ zeptala Terka.

„Tak jistě, jinak bych to nemohl dělat. Musíš to milovat a pro mě je to úplně to nejvíc. Ale náročný to je. Ještě v kombinaci s prací v divadle. Dneska jsem měl třeba troják. Dopoledne klauniáda, pak rychle na zkoušku do Divadla, kde secvičujeme Sa-